

Sygn. akt VI GC 703/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. L.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 04 lipca 2011 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Koszalinie w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V GNc 1909/11, któremu Sąd Rejonowy w Koszalinie postanowieniem z dnia 28 października 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V GCo 286/16 nadał klauzulę wykonalności na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. – w części, tj. w zakresie odsetek ustawowych liczonych od kwoty 2 165,48 złotych za okres od dnia 22 lipca 2011 roku do dnia 18 października 2013 roku;

II. w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III. zasądza od powódki A. L. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 917 złotych (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 703/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2017 roku złożonym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. powódka A. L. domagała się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 lipca 2011 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Koszalinie w sprawie o sygn. akt V GNc 1909/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 28 października 2016 roku w sprawie o sygn. akt VI GCo 286/16 z zaznaczeniem przejścia uprawnień na pozwanego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż o zmianie wierzyciela dowiedziała się dopiero, gdy otrzymała zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 06 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt Km 915/16 prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S.. Nadto wskazała, że we wcześniejszym okresie nie została zawiadomiona ani o zamiarze sprzedaży jej ewentualnego zadłużenia przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G., ani także o jej nabyciu przez pozwanego.

Powódka podniosła także, że nie zostały jej przedłożone żadne dokumenty mogące uzasadniać twierdzenie, że pozwanemu przysługuje względem niej jakakolwiek wierzytelność, samo przedłożenie umowy przelewu wierzytelności nie może bowiem świadczyć o przejściu na rzecz pozwanego wierzytelności przysługującej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G. wobec powódki i nie może stanowić podstawy do umożliwienia pozwanemu wszczęcia skutecznego postępowania egzekucyjnego.

Powódka A. L. zakwestionowała także przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu, który je stwierdza, tj. umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G.. Ponadto powódka podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie odsetek ustawowych zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 04 lipca 2011 roku za okres od dnia 15 lipca 2011 roku do dnia 27 października 2013 roku.

Postanowieniem z dnia 02 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni jako rzeczowo i miejscowo właściwemu.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. uznał powództwo w części dotyczącej przedawnienia ustawowych odsetek za wyjątkiem odsetek nieprzedawnionych, tj. liczonych od dnia 20 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o oddalenie powództwa w części dotyczącej kwoty należności głównej, kosztów procesu i odsetek ustawowych liczonych za okres od dnia 20 października 2013 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wykazał, iż w drodze sprzedaży przeszła na niego wierzytelność przysługująca przeciwko powódce, a objęta nakazem zapłaty, co wynika w szczególności ze sporządzonego przez notariusza wyciągu z umowy cesji wraz z załącznikiem numer 2 do tej umowy, a także, że przed złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień na adres tożsamy z tym wskazanym w pozwie pozwany wystosował do powódki A. L. zawiadomienie o cesji.

Pozwany podniósł także, że należność główna oraz część odsetek ustawowych nie uległa przedawnieniu, gdyż zastosowanie do nich znajdzie przepis art. 125 § 1 k.p.c. Jedyne wyjątek dotyczy roszczeń obejmujących świadczenia okresowe należne w przyszłości, które podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia. Jednakże roszczenie w postaci odsetek objętych zaskarżonym tytułem wykonawczym nie uległo w całości przedawnieniu, bo bieg terminu przedawnienia został przerwany w dniu 28 września 2016 roku, kiedy to nowy wierzyciel wysłał do Sądu wniosek o nadanie na jego rzecz klauzuli wykonalności. Pozwany na podstawie art. 101 k.p.c. wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nakazem zapłaty z dnia 04 lipca 2011 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V GNc 1909/11 Sąd Rejonowy w Koszalinie zasądził od pozwanej A. L. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 2 165,48 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od poszczególnych wskazanych kwot i dat – do dnia zapłaty oraz koszty procesu w łącznej kwocie 647 złotych.

Powyższe orzeczenie zostało doręczone dorosłemu domownikowi pozwanej – synowi P. L. w dniu 07 lipca 2011 roku i wobec jego niezaskarżenia, stało się prawomocne od dnia 22 lipca 2011 roku.

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2011 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie nadał powyższemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 lipca 2011 roku – k. 34 akt sprawy o sygn. akt V GNc 1909/11 Sądu Rejonowego w Koszalinie, z.p.o. – k. 35 akt sprawy o sygn. akt V GNc 1909/11 Sądu Rejonowego w Koszalinie, postanowienie z dnia 29 sierpnia 2011 roku – k. 37 akt sprawy o sygn. akt V GNc 1909/11 Sądu Rejonowego w Koszalinie

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. sprzedała (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. m. in. wierzytelność przysługującą jej wobec A. L. objętą nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Koszalinie wydanym w sprawie o sygn. akt V GNc 1909/11.

W dniu 19 października 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wystąpił do Sądu Rejonowego w Koszalinie o nadanie na swoją rzecz klauzuli wykonalności na nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 04 lipca 2011 roku. Do wniosku dołączono notarialnie poświadczony dokumenty w postaci: wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015 roku wraz z wyciągiem z załącznika numer 2 do tej umowy, w którym pod numerem (...) wskazana została wierzytelność przeciwko A. L. objęta nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Koszalinie wydanym w sprawie o sygn. akt V GNc 1909/11 oraz oświadczenie (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. potwierdzające zapłatę przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. ceny sprzedaży wierzytelności.

Postanowieniem z dnia 28 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie w sprawie o sygn. akt V GCo 286/16 nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 04 lipca 2011 roku z zaznaczeniem przejścia uprawnień na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K..

wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k. 2-3, 33 akt sprawy o sygn. akt V GCo 286/16 Sądu Rejonowego w Koszalinie, umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami – k. 6-21 akt sprawy o sygn. akt V GCo 286/16 Sądu Rejonowego w Koszalinie, postanowienie z dnia 28 października 2016 roku – k. 35 akt sprawy o sygn. akt V GCo 286/16 Sądu Rejonowego w Koszalinie

W dniu 05 grudnia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. złożył do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 04 lipca 2011 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz wnioskodawcy postanowieniem z dnia 28 października 2016 roku.

Przedmiotowa sprawa egzekucyjna została zarejestrowana pod sygnaturą akt Km 915/16.

Zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego zostało doręczone dłużnikowi A. L. w dniu 14 grudnia 2017 roku.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2017 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S. umorzył postępowanie egzekucyjne z powodu bezskuteczności egzekucji.

wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 1-2 akt sprawy o sygn. akt Km 915/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S., kserokopia tytułu wykonawczego – k. 3 akt sprawy o sygn. akt Km 915/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S., zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 7 akt sprawy o sygn. akt Km 915/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S., z.p.o. – k. 13B akt sprawy o sygn. akt Km 915/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S., postanowienie z dnia 23 lutego 2017 roku – k. 34 akt sprawy o sygn. akt Km 915/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania oraz pochodzących z akt sprawy o sygn. akt: V GNc 1909/11 Sądu Rejonowego w Koszalinie, V GCo 286/16 Sądu Rejonowego w Koszalinie oraz akt sprawy egzekucyjnej o sygn. akt Km 915/16 prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie M. S.. Prawdziwość powyższych dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziły one także wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 15 listopada 2017 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, albowiem ani powódka ani osoby uprawnione do reprezentowania pozwanego, mimo prawidłowego wezwania, nie stawiły się na rozprawę bez usprawiedliwienia.

W ocenie Sądu powództwo pozostawało zasadne jedynie w niewielkiej części, tj. jedynie w zakresie przedawnionych odsetek ustawowych liczonych od kwoty należności głównej za okres od dnia 22 lipca 2011 roku do dnia 18 października 2013 roku. W pozostałym zakresie powództwo zaś jako niezasadne podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie nie została zakwestionowana przez pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., ani też nie budziła wątpliwości Sądu, treść tytułu wykonawczego, przeciwko któremu zostało skierowane żądanie pozbawienia go wykonalności.

Powódka A. L. powoływała się na treść art. 840 § pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

Rozważyć zatem należało, czy powołane przez powódkę okoliczności i zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych liczonych od kwoty należności głównej za okres od dnia 15 lipca 2011 roku do dnia 27 października 2013 roku, a także okoliczności ustalone przez Sąd orzekający w toku postępowania, w świetle art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. stanowią wystarczającą podstawę do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci orzeczenia sądu – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 lipca 2011 roku.

Zgodnie z treścią art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. tytułem egzekucyjnym jest prawomocne orzeczenie sądu. W przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 lipca 2011 roku wydany przez Sąd Rejonowy w K. w sprawie o sygn. akt V GNc 1909/11 został doręczony dorosłemu domownikowi powódki – synowi P. L. w dniu 07 lipca 2011 roku (z.p.o. – k. 35 akt sprawy o sygn. akt V GNc 1909/11). W związku z jego niezaskarżeniem w ustawowym terminie (w ciągu dwóch tygodni w formie sprzeciwu), przedmiotowy nakaz zapłaty stał się prawomocny od dnia 22 lipca 2011 roku. Od tej zatem daty orzeczenie zawarte w tym nakazie zapłaty stanowiło tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2011 roku nakaz zapłaty z dnia 04 lipca 2011 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na rzecz pierwotnego wierzyciela, tj. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G..

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w ocenie Sądu brak było odstaw do uwzględnienia powództwa i pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości. Powódka A. L. uzasadniając swoje żądanie wskazywała, że nie została zawiadomiona o sprzedaży wierzytelności ani nawet o zamiarze jej sprzedaży, a nadto kwestionowała przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu, który je stwierdza.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. w wyniku przelewu wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała ona w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie. W wyniku przelewu wierzytelności przechodzi więc na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 września 2001 roku, sygn. akt I CKN 379/00, LEX numer 52661). Co do zasady zawarcie umowy przelewu wierzytelności dla swej ważności i skuteczności nie wymaga więc ani zgody, ani zawiadomienia o tym dłużnika. Zgodnie z treścią art. 514 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba, że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział. Tymczasem w niniejszej sprawie powódka nie podjęła nawet próby wykazania, że takie zastrzeżenie – pactum de non cedendo – zostało zastrzeżone w treści stosunku prawnego łączącego powódkę z pierwotnym wierzycielem. Co więcej, w ocenie Sądu, zastrzeżenia takiego nie

zawiera umowa kompleksowa ani stanowiące jej integralną część ogólne warunki umów kompleksowych (w aktach sprawy o sygn. akt V GNc 1909/11).

Natomiast podnoszona zaś przez powódkę okoliczność nie poinformowania jej o dokonanej cesji wierzytelności pozostaje bez wpływu na ważność samej umowy sprzedaży wierzytelności; brak bowiem zawiadomienia o dokonanym przelewie wierzytelności rodzi jedynie skutki przewidziane w art. 512 k.c. i może mieć znaczenie jedynie w przypadku, gdyby dłużnik spełnił świadczenie do rąk poprzedniego wierzyciela, przy czym Sąd na marginesie zauważa, iż wprawdzie pozwany przedłożył pismo zawierające zawiadomienie o przelewie przedmiotowej wierzytelności, niemniej jednak nie dołączył żadnego dowodu nadania czy doręczenia tego pisma powódce. Natomiast na żadnym etapie postępowania powódka nie podnosiła zarzutu spełnienia świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela, tj. E. – Obrót S. Akcyjnej z siedzibą w G..

Również niezasadne było kwestionowanie przez powódkę przejścia obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu, który przejście to stwierdzał.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie, a przede wszystkim analiza dokumentów zawartych w aktach sprawy o sygn. akt V GCo 286/16 pozwala na przyjęcie, że pozwany w niniejszej sprawie – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. – w sposób prawidłowy i wymagany treścią art. 788 k.p.c. wykazał przejście na swoją rzecz uprawnień dotychczasowego wierzyciela wynikających z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 lipca 2011 roku. Dokumenty dołączone do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień (data złożenia wniosku – dnia 19 października 2016 roku), tj. wyciąg z oryginału umowy (z podpisami notarialnie poświadczonymi) wraz z załącznikiem poświadczony przez notariusza, były czytelne i sporządzone w formie wynikającej z art. 788 k.p.c. stwierdzając w sposób nie budzący wątpliwości, że przedmiotem przelewu była m. in. wierzytelność wobec A. L. stwierdzona nakazem zapłaty wydanym w sprawie o sygn. akt V GNc 1909/11 (poz. 2663). Nadto, dołączone zostało także oświadczenie (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. potwierdzające zapłatę przez pozwanego w niniejszej sprawie ceny sprzedaży wierzytelności, z którego to potwierdzenia wynikało, że z dniem 05 stycznia 2016 roku nabywca – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. stał się właścicielem określonych w umowie wierzytelności (k. 6-21 akt sprawy o sygn. akt V GCo 286/16).

Na marginesie tylko wskazać należy, że art. 840 § pkt 1 k.p.c., dotyczy sytuacji, gdy dłużnik przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. W niniejszej sprawie zaś powódka reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika kwestionowała istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym w postaci orzeczenia sądu (nakazu zapłaty), jak też kwestionowała przejście na pozwanego obowiązku, mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście, przy czym w sprawie o sygn. akt V GCo 286/16 stwierdzone zostało przejście uprawnień (zmiana wierzyciela), a nie przejście obowiązku (obowiązana niezależnie od osoby wierzyciela nadal pozostaje bowiem powódka), a zatem okoliczności określone przez powódkę nie odpowiadały dyspozycji 840 § pkt 1 k.p.c.

Mając na uwadze podniesiony przez powódkę A. L. zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych od kwoty należności głównej za okres od dnia 15 lipca 2011 roku do dnia 27 października 2013 roku, Sąd zważył, że zgodnie z treścią art. 840 § pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W ocenie Sądu nie było wątpliwości w świetle brzmienia art. 125 k.c., że należność główna objęta nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 lipca 2011 roku, tj. kwota 2 165,48 złotych oraz odsetki ustawowe liczone od poszczególnych wskazanych w tym nakazie zapłaty kwot za okresy tam wskazane – do dnia poprzedzającego

uprawomocnienie się nakazu zapłaty, tj. do dnia 21 lipca 2011 roku, nie uległy jeszcze przedawnieniu, albowiem w dniu złożenia pozwu w niniejszej sprawie (tj. w dniu 17 lutego 2017 roku) nie upłynął jeszcze przewidziany prawem termin przedawnienia wynoszący 10 lat.

Pozostałe zaś odsetki ustawowe zasądzone nakazem zapłaty z dnia 04 lipca 2011 należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się orzeczenia, tj. począwszy od dnia 22 lipca 2011 roku podlegają trzyletniemu przedawnieniu, zgodnie z ogólną zasadą wynikająca z treści art. 118 k.c. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 2014 roku, sygn. akt I CSK 197/13), wobec czego zbadać należało, czy, a jeżeli tak, to w jakim zakresie, uległy one przedawnieniu.

Sąd zważył, że w dniu 19 października 2016 roku pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. złożył wniosek o nadanie nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 lipca 2011 roku klauzuli wykonalności na jego rzecz z zaznaczeniem przejścia uprawnień, co przerwało bez wątpienia bieg przedawnienia.

Odliczając od tej daty 3 lata należało uznać, iż przedawnieniu uległy odsetki ustawowe aż do dnia 18 października 2013 roku, tj. naliczone do dnia poprzedzającego trzyletni termin liczony wstecz od daty złożenia wniosku w sprawie o sygn. akt V GCo 286/16.

W konsekwencji Sąd uznał, że przedawnieniu uległy jedynie zasądzone w przedmiotowym nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 lipca 2011 roku odsetki ustawowe liczone od kwoty 2 165,48 złotych za okres od dnia uprawomocnienia się nakazu zapłaty, tj. od dnia 22 lipca 2011 roku do dnia 18 października 2013 roku. Z powyższych przyczyn Sąd w punkcie I wyroku uwzględnił w tej części powództwo, o czym orzekł na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 118 k.p.c., art. 125 § 1 k.c. i art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Jednocześnie należało uznać, że nie upłynął jeszcze termin przedawnienia kwoty głównej oraz pozostałych odsetek ustawowych należnych do dnia 21 lipca 2011 roku oraz odsetek ustawowych należnych od dnia 19 października 2013 roku. Przerwa biegu przedawnienia wywołana złożeniem wniosku w sprawie o sygn. akt V GCo 286/16 trwała aż do dnia 28 października 2016 roku, gdy Sąd wydał postanowienie nadające klauzulę wykonalności na przedmiotowy nakaz na rzecz pozwanego w niniejszej sprawie. Trzyletni termin przedawnienia odsetek należnych po dniu 19 października 2013 roku zaczął zatem biec na nowo od dnia 29 października 2016 roku i uległ ponownie przerwaniu w dniu 05 grudnia 2016 roku, gdy nowy wierzyciel złożył wniosek egzekucyjny w sprawie Km 915/16. Przerwa ta trwała aż do dnia umorzenia postępowania egzekucyjnego, tj. do dnia 23 lutego 2017 roku. Trzyletni termin przedawnienia tych odsetek zaczęłby biec na nowo od dnia następnego, tj. od dnia 24 lutego 2017 roku. Skoro jednak pozew w niniejszej sprawie został złożony nawet wcześniej, bo już w dniu 17 lutego 2017 roku, to odsetki ustawowe należne od kwoty 2 165,48 złotych liczone od dnia 19 października 2013 roku nie uległy jeszcze przedawnieniu.

Uznając zatem dalej idące żądanie powódki za niezasadne Sąd oddalił je w punkcie II wyroku, przyjmując za podstawę prawną również przepisy art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 118 k.c., art. 125 § 1 k.c. i art. 123 § 1 pkt 1 k.c. stosowane a contrario.

Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Przepis art. 100 k.p.c. wskazuje natomiast, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wskazać należy, że pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. przegrał sprawę jedynie w nieznaczej części żądania jako, że powódka domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości. W ocenie Sądu całością kosztów procesu należało zatem obciążyć stronę powódkę A. L., o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., zasądzając od niej na rzecz pozwanego kwotę 917 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 04 grudnia 2017 roku